

Csont és csőr

Fogai nem voltak hozzá ugyan,
de így is kislányos mosoly terült szét
az öregasszony barázdált arcán,
a könnye is kicsordult,
amikor az új hallókészüléket
feltette neki a fia.

Cinegék hangját hozta felé a szél
a ligetből. Épp úgy nyikorogtak,
mint olajozatlan vasalat a kertkapun,
amit vidáman löktek be a testvéreivel,
mielőtt az anyjuk karjába szaladtak.

Nem tudta, hogy ez nem madárcsicsergés,
hanem siratódal, gyászének.
A tojó rövidke vadászatából
visszatérve üresen találta fészket.

A hajléktalan férfi nem hallotta már,
csak a kis fehér tojásokra figyelt
a rozsdás konzervdobozban.
Kivette az egyiket a forró vízből,
egy kőhöz kocogtatta,
mintha bebocsátást kérne.
Elkezdte lefejtegetni a héjat,
egy nagy szem tűnt elő.

Undorodva dobta el
a csupa csont és csőr kis testet.
Később mindent beismert az előzetesben,
a lopástól a garázdaságon át
a közterületen való életvitelszerű tartózkodásig,
még a betörést is,
de a sorozatos csecsemőgyilkosságról
szót sem ejtett.

A fürdőzők

Most is csak a víz simogat.
Túl rég óta nem ért már hozzám senki,
és ez már így marad.
Fél éve kényszerítetted rám
ezt a kínos szabadságot.
Hiányod kiszorít valamennyi
vizet a kádból — a sötétség ott kezdődik,
ahol már behunyt szemmel sem látlak.
Kezemet a testembe rejtem,
hogy ne nézzen ki úgy,
fognia kéne valakinek.
Nem neked. Felhívnálak, de
nem mondanék semmit.
Csak beleönteném a bort a telefonba,
mert abban az igazság,
végre megtudhatnám, miért.

RÉKAI
anett